

[Bernhard Baunsgaard.]

indstilling, fremskridtspartiet har til forslaget om investeringsfonds. Det er især de bemærkninger i betænkningen, som fremskridtspartiet har brugt ved afvisningen af investeringsfondsforøgelsen. Der siger man:

„De nugældende 20 pct. virker i vidt omfang som en skattefidus“

— og jeg skal ikke betvivle, at de kan virke sådan i nogle tilfælde, hr. Glistrup er jo ekspert på dette område —

„for en begrænset befolkningskreds.“

Og så siger man minsandten:

„Sådan noget skal undgås, da de midler, der er til rådighed for indkomstskattelettelse, bør benyttes til generelle lettelser for alle skatteydere . . .“

Ja men hvordan kan det parti, der den anden dag stillede forslag om, at en begrænset kreds, nemlig sømændene, slet ikke skulle betale skat, sige noget sådant? Tror hr. Glistrup ikke, det på et eller andet tidspunkt går op for skatteyderne, at fremskridtspartiet i øjeblikket er helt ude på overdrevets område, ude i det rene demagogi? Jeg er ked af at måtte sige det, men jeg synes, det skal frem her, at man den ene dag fremsætter et lovforslag, der alene er til gunst for en begrænset skatteyderkreds, og den næste dag tager afstand fra at gøre noget sådant.

Jeg er glad for, at det er lykkedes at samle et pænt flertal omkring denne erhvervslovgivning, og jeg kan forstå, efter det der er sagt indtil nu, at der på nogle punkter bliver i hvert fald et meget solidt flertal. Det er lykkedes at samle dette flertal, fordi det er nødvendigt at bedre vilkårene for vores erhvervsliv, hvis vi atter skal sikre en stor beskæftigelse. Vi har nok her i folketinget gennemført en række love til hjælp for arbejdsløse, men det egentlige må jo dog være at sikre mennesker arbejde, og det er derfor, vi kan gå med til det, selv om jeg deler de bemærkninger, der er faldet fra hr. Brixtofte og hr. Glistrup om, at vi burde se at få lavet en erhvervslovgivning af mere varig karakter. Efter radikal opfattelse burde vi ligesom svenskerne have en mere smidig afskrivningslov, der kunne svinge i takt med konjunkturerne, så der kunne gives særlig gunstige afskrivningsmuligheder for erhvervslivet, når der var optræk til arbejdsløshed, sådan at man

kunne imødegå det allerede i starten. Jeg håber bestemt, at regeringen i den kommende samling vil gå ind i en seriøs drøftelse af, hvordan vi med rimelighed kan passe dette ind i dansk skattelovgivning.

Må jeg sige til hr. Brixtoftes bebrejdelse, fordi det ikke allerede sker nu: ja vist, jeg skal da i og for sig ikke sige andet, end at jeg også havde ønsket, det skulle ske. Nu sad venstreregeringen 14 måneder og nåede ikke at lave noget på dette område, og konjunkturerne var, hvis man ikke var meget blind, af akkurat samme karakter under venstreregeringen, vi vidste alle sammen, hvad det trak op til, og jeg understreger, at noget sådant skal tages i starten, hvis det ikke skal blive meget besværligt. Men nu har den socialdemokratiske regering siddet i 4½ måned, og den er dog nået til at komme med forslag til lettelser for erhvervslivet.

Hvad angår de punkter, det drejer sig om her, skal jeg især understrege én ting, og det er spørgsmålet om de regler, der gælder for private erhvervsdrivende og for selskaber. Vi må konstatere, at beskatningen af private erhvervsdrivende på en del punkter er hårdere end selskabsbeskatningen. Jeg forstår også godt, hvad det er, der ligger bagved. Man har jo endnu fornemmelsen hos for mange i folketinget af, at der er noget, der hedder profit og arg kapitalisme, og jeg ved ikke, hvilke skræmmebilleder man kan opregne. Men man må jo huske på, at det egentlige, det, som vi alle sammen må være interesserede i, er, at der er arbejdspladser i erhvervslivet, og det må vi være, hvad enten det er private erhvervsdrivende eller selskaber.

Jeg vil gerne, så indtrængende som det er mig muligt, opfordre ministeren for skatter og afgifter til at lade foretage en undersøgelse, eventuelt gennem det udvalg, vi, så vidt jeg forstår, stadig væk har siddende, nemlig Poul Dahlggaard-udvalget, af muligheden for, at vi kan bedre forholdene for de private erhvervsdrivende. Det tror jeg vi kunne nå, hvis vi ville undersøge, om det ikke var muligt at dele de private erhvervsdrivendes indkomst i to dele, en indkomstdel, der svarer til lønmodtagernes indkomster, og som tages ud af erhvervsvirksomheden til forbrug eller, og det må understreges, til opsparing andetsteds, f. eks. til anbringelse i skibsanpartar, eller hvad man nu gør, og så